

« Ἡ Βασιλεία Σου, Χριστέ ὁ Θεός, Βασιλεία πάντων τῶν αἰῶνων »!

Χριστόν δοξάσατε! Χριστόν ἀνυμνήσατε! Χριστόν ἀπαντήσατε! Σκιρτήσατε ἄνθρωποι καί μή σκυθρωπάζετε ἀπό τῆς ζοφερᾶ τῆς ζωῆς, μᾶς κραυγάζει ἀφυπνιστικά ἡ Ἐκκλησία μας, καθ' ὅλη αὐτήν τήν «Πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως» περίοδο, ἐμψυχώνοντάς μας καί θυμίζοντάς μας πῶς δέν εἴμαστε μόνοι καί ἔρημοι ἀλλά συμπορευόμεθα μέ τήν Στρατευομένη Ἐκκλησία μας, πού ἔχει ἀνοικτή σύνδεση μέ τήν Θριαμβεύουσα!

Δέν πρέπει νά λησμονοῦμε αὐτό τό σάλπισμα, ὅποιες καί ἂν εἶναι οἱ δυσκολίες καί ὅσο κι ἂν αὐτές πολλαπλασιάζονται. Πρέπει νά γίνῃ ἡ ἐνθύμιση αὐτή τό μόνιμο μελέτημά μας, ἡ χαρά, ἡ δύναμη καί ἡ ἀναπνοή μας. Ἀκόμη καί ὅταν παρουσιάζεται ἡ Στρατευομένη Ἐκκλησία μας κατά τό ἀνθρώπινον κλονιζομένη ἢ καί δειλιῶσα, δέν πρέπει οὐδ' ἐπί στιγμήν νά χάσουμε τήν βεβαιότητά μας ὅτι συμπορευόμεθα μέ τόν «**παρατεινόμενον εἰς τοὺς αἰῶνας**» Χριστόν μας, πού δέν ἐγκατέλειψε τόν κόσμον μας ἀλλά εἶναι καί θά εἶναι πάντοτε «**μεθ' ἡμῶν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς**» μας!

Μπορεῖ νά ζοῦμε σέ ἕναν πολύπαθο καί ἐπιτιμημένο γιά τήν Παρακοή μας κόσμο, μέ ὅλα τὰ θλιβερά ἐπακόλουθά του. Ἰδίως στίς μέρες μας, πού οἱ δυνάμεις τοῦ Πονηροῦ μέ τοὺς ψευδοπροφήτες τους καί τό ὑπηρετικό τους προσωπικό ἔχουν φρυάξει, νομίζοντας ὅτι θά φέρουν ὅποτε αὐτές θέλουν τήν συντέλεια τοῦ κόσμου. Ὅμως, ὅλα αὐτά δέν εἶναι δικαιολογία γιά νά πτοηθοῦμε καί νά βαρειαναστενάζουμε «**ὥσπερ οἱ λοιποί, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα**»!

Εἶναι ἀνάγκη, μέ περισυλλογή καί αὐτοκριτική νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὅλα αὐτά πού συμβαίνουν, τὰ λυπηρά, τὰ ἀνάρμοστα καί τὰ παράλογα εἶναι, τελικά, ἕνα τέστ, γιά νά ἰδοῦμε κατάματα πῶς ἀνήκουμε καί πόση αἴσθησι τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ μας ἔχει διατηρήσει μέσα του ὁ καθένας μας. Εἶναι μιά δοκιμασία, πού, γιά τήν σημερινή της κατάληξη, δούλεψαν μέ πανουργία ἄνθρωποι περισσότερο ἀπό ἕνα αἰῶνα! Ὡστόσο, ἐπέτρεψε ὁ Θεός τή δράση της καί συνεχίζει νά τήν ἐπιτρέπη (ἄγνωστο γιά πόσο ἀκόμη), γιά νά

ἀναμετρηθῆ ὁ καθένας μας μέ τήν Ἀλήθεια καί τήν Ζωή τοῦ Χριστοῦ μας. Νά ζυγισθοῦμε, νά συνειδητοποιήσουμε τό πόσο ἔλλειπεις εἶμαστε καί νά πάψουμε νά νομίζουμε πώς εἶμαστε «κάποιον τι» ἐπειδή ἔχουμε μιὰ κάποια θρησκευτικότητα!

Ἡ δοκιμασία πού περνᾶμε ἀπέδειξε ὅτι ἔχουμε πολλή δυσκολία προσαρμογῆς στά ὄντως Θεῖα (γι' αὐτό καί ὑποφέρουμε **«ὡς μὴ ἔχοντες ἐλπίδα»**), μένουμε γαντζωμένοι στήν ξεπεσμένη γήινη νοοτροπία, σάν νά εἶναι αὐτή ἡ καταγωγή καί ἡ αἰωνιότητά μας. Οὐσιαστικά, δέν μοιάσαμε σέ τίποτα στόν Χριστόν μας, παρ' ὅτι Ἐκεῖνος ἐπιχειρεῖ συνεχῶς νά συναρμοσθῆ μαζί μας, μή βδελυσσόμενος οὔτε τήν ἀθλιότητά μας, Αὐτός ὁ κατά Φύσιν Θεός, γιά νά μᾶς ἐξαγιάσῃ καί νά μᾶς ἀφθαρτοποιήσῃ: **«Ἡ γάρ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρός, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ, μορφήν δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου Μητρός προελθὼν, οὐ τροπὴν ὑπομείνας· ὁ γάρ ἦν διέμεινε, Θεός ὢν ἀληθινός· καί ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν»**. Ὁ Θεός προσαρμόσθηκε στά ἡμέτερα **«οὐ τροπὴν ὑπομείνας»**, γι' αὐτό μᾶς ἀνέβασε στήν Θεότητα Του, ἐνῶ ἐμεῖς κάνουμε ἀπόπειρες προσαρμογῆς στά Θεῖα μέ τήν γήινη καί κατακερματισμένη λογική «τοῦ αἰῶνος τούτου» καί γι' αὐτό ἡ προσαρμοστικότητα μας στά Θεῖα ἔχει ὑπερβολικὴ ἀστάθεια, εἶναι μυωπικὴ καί παραμορφωμένη, ἀλλά καί ἀπελπιστικὰ προσωρινή!

Ὁ δικός μας νοῦς παραμένει στά ὀρώμενα καί στά δρώμενα κάθε ἐποχῆς, χωρὶς νά βρῖσκεται σέ ἐπιφυλακὴ, συγκρίνοντας κάθε στιγμή τὸν μεταβαλλόμενο κόσμο μας μέ τήν ἀμετακίνητη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, γιά νά κρίνῃ πόσο ἔχει ἐκτραπεῖ ἢ ἐπίγεια ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ μας ἀπὸ τήν Ἐπουράνια ὄντως Ζωή, καί νά ρυθμίσῃ ἀναλόγως τήν πορεία του. Ἔτσι, χάνει τήν πνευματικὴ του εὐστάθεια καί θεωρεῖ ὅτι μέσα σέ ἕναν μεταβαλλόμενον κόσμο εἶναι φυσικό νά μεταβάλλεται καί ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ζωή, προσαρμοζομένη στίς συνθηκές, πού ἐπιβάλλει ἡ συσσωρευμένη πνευματικὴ στέρηση τῶν ἀνθρώπων τῆς Οἰκουμένης!

Αὐτὴ, ὅμως, εἶναι καί ἡ αἰτία τῆς ἀγωνίας, ἀνασφάλειας καί ἀπελπισίας τῶν ἀνθρώπων: **Ἡ συνεχὴς μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν, ἡ ἔλλειψη εὐστάθειας, σταθερότητος καί εἰρήνης**. Ὁ ἄνθρωπος δέν πλάσθηκε γιά νά ἔχη μεταβολές, τίς ἐπινόησε ὁ ἴδιος καί ἔτσι ἔχασε τήν ἀδιάκοπη ψηλαφητὴ ὄραση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ στήν

ἐπίγεια ζωὴ μας!

Γι' αὐτό ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν ἦλθε ἐπὶ τῆς γῆς προσωρινά ἀλλά γιὰ νά ἐγκατασταθῆ, νά γίνῃ ζωὴ μας «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Μόνιμα, χωρίς μεταρρυθμίσεις, γιατί οἱ μεταρρυθμίσεις γίνονται μόνο στά ἀτελῆ «**ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων**». Ἦρθε γιὰ νά μᾶς ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνη στὴν ψυχὴ καὶ στοὺς λογισμοὺς. Ἦρθε γιὰ νά ζήσει Ἐκεῖνος τὴν ἀνθρώπινη φύση μας καὶ νά μᾶς μάθῃ τό πῶς νά Ζήσουμε!

Αὐτόν τόν ἀμετακίνητο σκοπὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας νά σαλπίζουμε πάντοτε, σάν τόν δικό μας Παιᾶνα, πάντοτε, ἰδιαίτερος, ὅμως, τώρα στό τέλος τοῦ ἔτους, πού ἔχουμε ἀποκάμει ἀπό τό βάρος, τὴν κακία καὶ τίς κακώσεις ὅλης τῆς χρονιάς : «**Ἡ Βασιλεία Σου Χριστέ ὁ Θεός, Βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων καὶ ἡ Δεσποτεία Σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ**»!

Ἡ «**Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι Βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων**»! Νά τό ἀναρτήσουμε αὐτό στὴν κεντρικότερη θέση τῆς διανοίας μας. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Μόνη καὶ πραγματικὴ Βασιλεία, ἡ Μόνη πραγματικὴ Διακυβέρνηση τοῦ Κόσμου! Οἱ ἄλλοι θά παραμένουν πάντοτε ὡς «**οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν**», θά νομίζουν ὅτι ἄρχουν! Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θά ἐξακολουθῆ νά Βασιλεύῃ σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς ἐπιγείου ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας, ἀλλά καὶ μετὰ τὴν Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ Παρουσία θά συνεχισθῆ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὅταν θά καταργηθῆ ὁ χρόνος, ὡς μετρητὴς τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου, καθ' ὅτι «**τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔσται τέλος**». Οἱ αἰῶνες, πλέον, ὡς ἔργα τοῦ Θεοῦ, δέν θά καταργηθοῦν ἀλλά θά γίνουν ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ!

«**Εὐφράνθητι** (λοιπόν) **Ἱερουσαλήμ καὶ πανηγυρίσατε πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὴν Σιών**». «**Ὁ Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη**», «**τί μᾶτν ταρπαώμεθα**;». Ἡ βεβαιότητα τῆς ζωῆς μας Ἐγεννήθη ἐκ Μητρός Παρθένου, «**ὁ Σαρκωθείς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου**», «**τό ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός**», Ὁ Χριστὸς μας, ἡ Ζωὴ μας ἡ Ἐκκλησία μας!

Γι' αὐτό δεόμεθα ἐκ βαθέων καὶ μετὰ πόθου: «**Ὁ Ὄν καὶ Προών, καὶ ἐκλάμψας ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς**»!

Καλὰ Χριστούγεννα!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης